

לכודים

הקדמה

הוא היה השיח עבדאללה עזאם, שהצליח להקים ארגון טרור סוני איסלאמי, שמטרתו אחת: להתנגד לציונים ולצלבנים.

שם הארגון היה אלקעידה.

ארגון שהקדיש את עצמו לתכנון פיגועי טרור שילמדו את העולם לקח...

1

ניו יורק אפריל 1989

המטרופולין היפפה עוצר נשימה של ניו יורק היה טבול בבוקר שטוף גשם קליל של סוף חודש אפריל. אליסון סטנפורד הסתכלה מבעד לשמשה בדירתה שברחוב חמישים ושניים, על אף הגשם העיר היתה תוססת. היתה זו עיר ללא הפסקה, אנשים התרוצצו ביום ובלילה בלי הרף, מוניות צהובות שייטו בעיר בין בנייני הפאר והפארקים. האמפייר סטייט, פסל החירות, גשר ברוקלין, הטיימס סקוור.

אליסון נשמה עמוק, עיניה הירוקות ספגו את הנוף המשתקף בחלונה בדירתה שבקומה השישית, היא אהבה את ניו יורק. היה עדיין קריר בטמפרטורה של תשע מעלות צלזיוס והיא הידקה את הצעיף הצהבהב על צווארה.

הטלפון צלצל בצריחה צורמנית, אליסון עזבה את רשימותיה על מלון 'מאריאוט מרקוויס' ומיהרה לענות.

"כאן אליסון, קראה בעליזות.

"אליסון, הקול הלוחש היה צרוד ונשמע חולה, מעונה.

"כן, זאת אני."

"אליסון זאת מארי."

"מארי?" קראה אליסון בבהלה, "מה קרה?"

"אליסון, עברתי תאונת דרכים, ו..."

"מה? יואו, אלוהים, מארי, היא השתנקה, "מ... מתי?"

"אתמול אליסון, לא יכולתי להתקשר לפני... היא השתעלה.

היתה שתיקה.

"מארי, את שם? מארי תעני לי, "קראה אליסון בקול היסטרי על סף ייאוש.

"אני כאן, אמרה מארי בלחש, בקול צרוד שנשמע כל כך לא מוכר ומוכה יגון.

"אליסון... אני גוססת."

"או מארי, התייפחה אליסון, "אל תגידי את זה, בבקשה, את תהיי בסדר, אני

יוצאת אלייך."

"אליסון... היא השתעלה, "תקשיבי! את חייבת להקשיב לי!"

"כן, אמרה אליסון ומחתה את דמעותיה, "מארי אני כאן."

"אליסון את חייבת להוציא את תום מכאן. בבקשה אני יודעת שלא נשאר לי

הרבה זמן... אבל אני לא רוצה שתום ישאר כאן, בבקשה לא איתו."

היתה שתיקה ואליסון שמעה את נשימותיה הכבדות של מארי מעבר לקו.

"עשיתי טעות נוראית, לא ראיתי את המציאות. מעולם לא הייתי צריכה לבוא

לכאן. את מבינה, סשה... הוא לא בדיוק ממש רוסי, כלומר הוא גם רוסי, הוא

שיקר לי אליסון. הוא חצי מוסלמי, וכשהבנתי את זה היה מאוחר מדי. הוא לפני

שנה הכיר איזה שיח אחד וכעת הוא קורא לעצמו אחד מאנשי ארגון חדש וסודי,

ארגון מוסלמי קיצוני הם קוראים לו אל-קאעדה, את..." פרץ שיעול קטע את

דבריה.

"את חייבת להוציא את תום מכאן, אני לא רוצה שהוא יגדל להיות כמוהו.

בבקשה אליסון, הוא כל שיש לי והוא ילד כל כך מקסים, בידיים של סשה הוא

יצא פושע, את מבינה, הם מאמנים חיילים מוסלמים להיות טרוריסטים, שמעתי

אותם מדברים, שמעתי הכל... סשה נהפך למפלצת, שפוט של המחבלים."

"או אליסון... באמת אני מצטערת שאני מבקשת את זה ממך, אבל אין לי כל

ברירה, את אחותי היחידה ותום הוא בסך הכל ילד בן חמש, הרוע של סשה עוד

לא הספיק להרוס אותו."

"אוי אלוהים, מארי, בבקשה תחזיקי מעמד, " אליסון ניסתה להתעשת והדמעות הציפו את עיניה, "מארי אני מגיעה, כבר היום אזמין טיסה אבל תהיי חזקה בבקשה, אני אוציא אותך משם."

"אליסון, " הקול הלוחש בקושי נשמע, "תפסיקי, השעה שלי הגיעה אני מרגישה את זה, אי אפשר לעשות כלום. תצילי את תום, תגדלי אותו, בשבילי! תעשי ממנו בחור מוצלח. להתראות אחות קטנה."

הקול נדם.

אליסון החסירה פעימה. "מארי? מארי? את שם תעני לי, בבקשה."

"מאריי, " צרחה אליסון, "מאריי, " אך הקו נותק.

אליסון רעדה בכל גופה, היא בכתה המון, תוכך כדי הבכי ארזה בחיפזון וללא כל סדר דברים לטיסה.

"מה צריך אלוהים?" סוודרים, מעיל, בגדים חמים, היא שפכה את כל תכולת מגירתה למזוודה, תמרקים, מברשת שיער, לבנים הכל בערבוביה, נעליים גרביים חמות, צעיפים.

תוך פחות מחמש דקות המזוודה היתה מוכנה ואליסון עמדה ליד הדלת. היא נשמה עמוק, אחזה את דרכונה בידה, נעלה את הדלת ויצאה מן הבית.

הזמן דחק, אולי מארי עדיין לא מתה, מה לעשות? מה לעשות? אלוהים איזה לחץ מוחה עמד להתפוצץ והיא בכתה.

כסף, היא חייבת להוציא כסף. אליסון עצרה מונית צהובה ומיהרה לעלות. "קח אותי לבנק, בשדרה החמישית, ליד האמפייר סטייט."

"כן גבירתי, " אמר הנהג, הוא לחץ על הדוושה ואליסון עפה אחורה. הנהגים של ניו יורק חשבה לעצמה. אך כמה שנסע יותר מהר כך הרגישה שזה לא מספיק.

תוך שעה היו כל חסכוניותיה בידה, תשעה עשר אלף דולר. עם זה תהיה חייבת להסתדר.

המונית דהרה, פונה בסמטאות בצורה חסרת זהירות לחלוטין. בזמן רגיל אליסון היתה שמה לב, אך כעת דבר לא עניין אותה, רק להגיע.

מחשבתה נדדה למילותיה האחרונות שאמרה לה מארי אחותה, "תצילי את תום, תגדלי אותו, בשבילי! תעשי ממנו בחור מוצלח. להתראות אחות קטנה."

היא השתנקה, מועקה אחזה בה. אך לרגע היא לא הפסיקה לקוות, אולי מארי לא מתה, אולי היא הגזימה, אולי הקו פשוט נותק? הרי דיברה איתה מרוסיה.

אליסון עשתה הכל כדי לעודד את עצמה שהכל בסדר, היא שכנעה את עצמה שמארי חזקה, ותמיד היתה החסונה מבין שתיהן, ושבטח היו הפרעות בקו. הרי חורף, ואם קר בניו יורק קל וחומר ברוסיה הקפואה והמושלגת. היא חיבקה את עצמה חיבוק אמיץ ונשאה תפילה מתחננת למען אחותה. אך עדיין הספק קינן בה. "בבקשה אלוהים, לחשה, תעשה שמארי תחיה, בבקשה."

גשם החל לרדת, הולם ונאנק על גג המונית. ענני כסף ופלדה אפורים תפוחים נשברו והממטרים נהמו מעליה, דומה שמכירים ברגשותיה חשבה.

המונית החליקה יותר באיטיות בגשם שירד, ונכנסה לשדה התעופה 'קנדי' בניו יורק. הנהג עצר, הפך את כובעו לאחור והסתכל על אליסון. "הגענו גיברת," אמר וחיך בשיניים צהובות. "כן כן בבקשה." אמרה אליסון והוציאה שטר של חמישים דולר מארנקה, היא הושיטה לו את השטר ויצאה מהמונית, אפילו לא טרחה לקבל את העודף חזרה ופשוט טסה אל תך המבנה הרחב והבהיר עם מזוודתה.

היא כמעט ורצה כשמולה עמדו אנשי האבטחה. היא כפתה על עצמה להירגע, אסור לה לרוץ כך.

2

אליסון עמדה בתור בנמל התעופה לרכישת כרטיס טיסה לרוסיה, מוסקבה היה המקום שבו שהתה אחותה. הדקות נדמו כנצח ואליסון חשבה שעצביה נמרטים.

מדוע האישה מדברת כל כך הרבה זמן עם הגבר שלפניה? ומדוע היא מדברת כל כך לאט? אלוהים ישמור, האין הם מבינים שזה מקרה חירום?

אליסון עמדה לאבד את עשתונותיה, היה לה חם ודמעות חמות וצורבות עמדו בעיניה.

"סליחה?" קראה לפתע, "בבקשה, אולי תוכלי להזדרז, זה מקרה חירום."

הגבר שהיה עסוק בהזמנת טיסה למוסקבה הסתובב, הוא היה גבוה ורחב בעל שיער שחור, עיניים חומות וחזות מרשימה, הוא זקף גבות יפות ומושלמות למולה.

"ממהרת?" שאל בקול חזק ועמוק וסקר אותה, עיניו הבהבו.

מבעד למעטה הדמעות שאיים לפרוץ, ידיה הרועדות שאוחזות בתיק בחוזקה עד שהלבינו, ובטנה המכווצת מרוב מתח ודאגה, ראתה אליסון עיניים חומות צלולות בוחנות אותה בפנים קשוחות.

"אני... פשוט..." היא הסמיקה במבוכה, "סליחה... זה מקרה חירום!" היא סיימה את המשפט בנשימה אחת. האם הטמפרטורה עלתה? היה לה חם.

"אני מצטערת אני באמת לא רגילה להתנהג ככה... פשוט ש... אחותי..."

אליסון לא יכלה לסיים את המשפט, הדמעות פרצו וידיה רעדו עוד יותר, היא חשה סחרחורת, החדר חג סביבה ורגליה כשלו.

בפסיעה אחת הוא היה לצידה ואחז במותניה שניה לפני שנפלה,

המשך בחנויות הספרים...